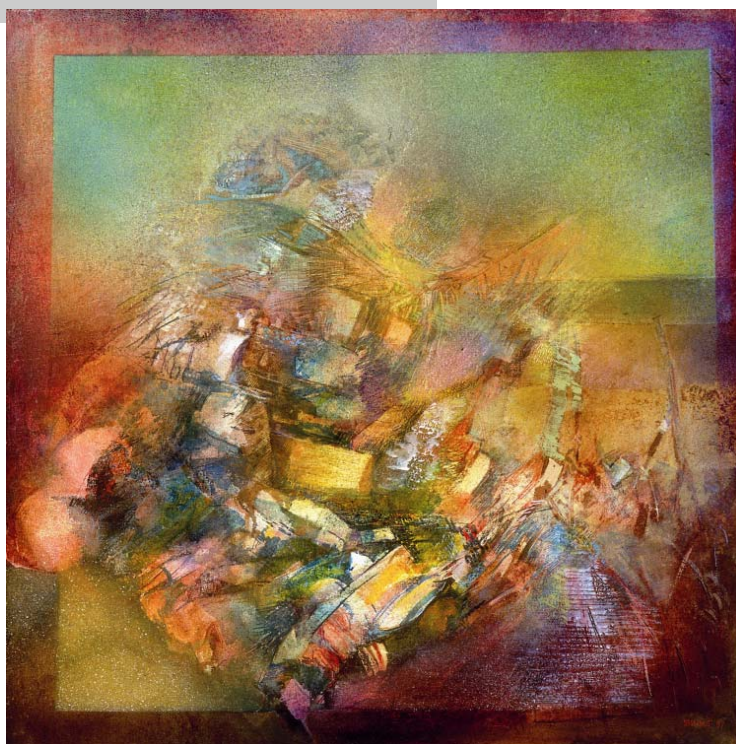


a Sinkó-kép témája a világ önazonossága, az, amit Heidegger Vincent Van Gogh *Parasztcipők* című festményéről így fogalmaz meg: „Egy létező, egy pár parasztcipő a műben jut el odáig, hogy létének világosságába álljon. A létező léte látszatának állandóságába jut.” Ez volna tehát talán a művészet lényegének egyik lehetséges megközelítése: a művészet a létező igazságának magát működésbe hozó maga-megvalósító magát-művé-változtatása. Csakhogy Heidegger itt egy látványról beszél, ami, mint festmény, egyértelműen eldöntöttnek hat. Belül, a befogadó, a néző pillantása mélyén egyszerűnek és változtathatatlanak, az anyag egy pillanatának, s e különös, nem mozduló idő-viszony következtében nem is illeszthető az idő fogalmába. Sinkó János ezen úgy mutat túl, hogy képein nem néven nevezhetők a tárgyak és jelenségek, sokkal inkább szubsztanciaként mutatkoznak meg, ránk bízva magukat és önmagunkat is, időn kívüli félelmet és örömet egyként gerjesztve, arra szólítva fel, hogy vállalnunk kell ez élhető-élhetetlen világot s ha netán e festmények létsugallataitól szorongunk is, formaajándékaikban tanuljunk meg gyönyörködni!”



SINKÓ JÁNOS: KIBONTAKOZÁS